

Č. 9706.

Živnostenské právo: * Majitel živn. oprávnění k propůjčování visutých lešení není oprávněn, pro účely této živnosti lešení taková vyráběti.

(Nález ze dne 25. února 1932 č. 2375.)

V ě c: František R. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živnostenského řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem magistrátu hl. m. Prahy ze 14. května 1929 byl st-l uznán vinným přestupkem § 22 živn. řádu, jehož se dopustil podle provedeného šetření i vlastního doznání tím, že provozoval živnost »výroby visutých lešení pro stavby«, ačkoli má pouze oprávnění ku »propůjčování visutých lešení«, a byl odsouzen k pokutě 100 Kč, pro případ nedobytnosti k 10dennímu vězení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání proti tomu podanému, vysloviv, že skutková povaha přestupku kladeného mu za vinu jest prokázána úředním šetřením, a dodav: »Výroba visutých lešení spadá do oprávnění živnosti tesařské a truhlářské. Ve svém odvolání uvádí st-l, že provozuje (správně »neprovozuje«) výrobu lešení po živnostensku. Činnost živnostenská předpokládá tři znaky: 1. samostatnost, 2. úmysl výdělečný a 3. pravidelnost zaměstnání. Činnost st-lova nese nesporně všechny tři znaky. Že jde tu o samostatné podnikání a pravidelnost, jest zcela jasné a není ani st-lem popíráno. Pokud se jedná o úmysl výdělečný, popírá st-l tuto okolnost ve svém odvolání, protože prý lešení vyrábí pouze pro svou vlastní potřebu. Tento názor jest mylným. Ve skutečnosti vyrábí lešení za tím účelem, aby je za úplatu dále půjčoval — tudíž v úmyslu výdělečném, nikoli pro svoji vlastní potřebu, o které dalo by se mluvit jen tehdy, kdyby sám taková lešení k svým vlastním nevýdělečným účelům upotřebil. Zbývá posouditi otázku, zda se na činnost st-lovu nevztahují předpisy 2. odst. § 37 živn. ř. Ze znění tohoto odstavce jest sice patrné, že živnostníci mají právo, aby si sami v dobrém stavu udrželi svá zařízení závodová, stroje, náčiní a jinaké pomůcky provozovací, u st-le nelze však visutá lešení považovati za žádný z těchto provozovacích prostředků nebo pomůcek, jelikož činnost st-le zde nezáleží v tom, že těchto lešení užívá ve vlastním závodě, nýbrž výhradně v tom, že je za úplatu propůjčuje živnostníkům jiným, že jich tudíž užívá k provozování živnosti rázu obchodního. Ostatně nebyl st-l potrestán proto, že visutá lešení, jež půjčuje, udržoval v dobrém stavu, jak praví zákon, nýbrž proto, že sám nová lešení zhotovoval, tedy pro činnost, kterou cit. zákonné ustanovení nemá vůbec na mysli. Byl st-l tudíž po právu potrestán, ježto provozoval po živnostensku činnost, které neopověděl a pro kterou tudíž neměl živn. oprávnění.«

O stížnosti nss uvažil: — — — —

Nezákonnost spatřuje stížnost v tom, že žal. úřad výrobu lešení provozovanou st-lem kvalifikoval jako neoprávněné provozování samo-

statné živnosti, ačkoli st-l provozuje činnost tu jen pro svoji živnost propůjčování visutých lešení. Rozvádějíc tuto námitku vychází stížnost — právě tak jako nar. rozhodnutí — z toho, že předpokladem živn. činnosti jest samostatnost, úmysl výdělečný a pravidelnost zaměstnání, tvrdí však, že předpoklady ty v konkrétním případě splněny nejsou, neboť st-l neprovozuje žádné samostatné činnosti výrobní, nýbrž jen pro potřebu své živnosti — propůjčování visutých lešení — sám si opatřuje potřebné lešení, nejedná také v úmyslu výdělečném, nevyrábí lešení v úmyslu je prodávati nebo jiné půjčovně zapůjčovati nebo jinak zcizovati, a nemůže v jeho případě býti řeči o pravidelnosti zaměstnání, neboť vyrábí si lešení případ od případu, když dosavadní lešení již časem nebo opotřebováním musí býti nahrazeno jiným.

Nss neuznal stanovisko stížnosti správným.

Tvrdí-li stížnost, že výroba lešení, kterou st-l provozoval, nebyla činností samostatnou, nýbrž jen pomocnou činností pro st-lovu živnost propůjčování lešení, přehlíží, že pro otázku, je-li určité zaměstnání provozováno po živnostensku, jest lhostejno, že jde snad o činnost, jež se koná pro potřeby jiného podniku živnostenského, neboť požadavek samostatnosti, který jest předpokladem zaměstnání provozovaného po živnostensku, nevyžaduje, aby šlo o činnost, která se nekoná pro potřebu jiného závodu živnostenského, žádaje jen, aby šlo o činnost provozovanou na vlastní účet podnikatelův. Že výroba lešení na účet st-lův provozována nebyla, stížnost ani netvrdí.

Neprávem popírá stížnost, že st-lova činnost, o kterou jde v konkrétním případě, postrádá znaku výdělečnosti proto, že st-l nevyráběl lešení v úmyslu je dále zciziti, neboť úmysl výdělečný, který jest předpokladem zaměstnání provozovaného po živnostensku, nemá jen ten, kdo určité předměty vyrábí, aby je dále prodal nebo jinak zcizil, ale i ten, kdo určité předměty vyrábí, aby je propůjčoval jiným osobám, při čemž si od těchto osob dává hraditi i náklady výrobní.

Uvádí-li stížnost konečně, že výroba lešení provozovaná st-lem nebyla provozována po živnostensku proto, že vyráběl lešení jen případ od případu, sluší na to odpověděti, že výroba takto provozovaná nepozbývá rázu pravidelnosti, charakteristického pro zaměstnání živnostenské, nejdeť tu o činnost ojedinělou, nýbrž o řadu výdělkových aktů, tedy o činnost, která rázu pravidelnosti nepostrádá.

Zbývá námitka, že má-li podle § 37 živn. řádu živnostník právo, aby si sám udržoval v dobrém stavu svoje zařízení závodová, stroje, náčiní a jiné pomůcky provozovací, a je-li dokonce oprávněn zhotovovati si pro potřebu vlastního podniku pomůcky, které slouží k tržebnímu odbytu jeho výrobků, byl st-l argumento a maiori ad minus oprávněn vyráběti si potřebná lešení pro svoji řádně ohlášenou živnost propůjčování visutých lešení. Námitka ta jest bezdůvodná proto, že dovolávané ustanovení § 37 jest obmezeno podle svého znění na živnosti výrobní a nelze toto výjimečné ustanovení rozšiřovati na živnosti, která výrobními nejsou, jak tomu jest v případě st-lově.

Č. 9707.

Živnostenské právo: * Podle § 57 odst. 2 živn. řádu lze odníti koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické i ten-